

Wassenaar

Al zeker 50 jaar ben ik bezoeker van de Wassenaarse Slag, het strand bij Wassenaar. Als kleuter nam mijn moeder me samen met een hele schare broers en zussen (8) al mee naar dit strandje, alwaar we in zee poedelden, rood verbrandden en in een duinpan ('anders zit alles onder het zand') picknickten. Mijn vader, die een goedlopend garagebedrijf had en niets moest hebben van verkleedpartijen, zwemmen en mensenmenigten, bracht ons weg met de auto en haalde ons chagrijnig weer op. 's Ochtends had hij immers al in de file gestaan en nu was het weer raak – de andere kant op. De Wassenaarse Slag is in vijftig jaar geen steek veranderd. De commercie heeft er nooit vat op gekregen. Nog steeds leidt er één slingerende duinweg naartoe. Nog steeds is er halverwege de duinweg het Witte Hotel, waar alleen maar Duitsers logeren. Nog steeds sta je op een warme dag minstens een uur in de file voor je er bent – parkeren in De Kuil. Nog steeds is er het witte restaurantje bovenop het hoge duin. En nog steeds zijn er maar vier houten strandtenten, met klinkende namen als *De Zeester* en *De Gouden Bal*. Ik vind het geweldig dat zo'n badplaats vasthoudt aan zijn oorspronkelijke aard. (Asterix: 'Heel Gallië bezet? Nee. Een kleine nederzetting bleef moedig weerstand bieden...') Zo blijft het een cadeautje om hier te komen en de stilte te vieren. Het doet me denken aan het Noord-Spaanse kustplaatsje Cadaqués, waar de beroemde kunstenaar Salvador Dali woonde en werkte. Dali eiste van de gemeente dat het dorp nooit ten prooi zou vallen aan de commercie en zulks geschiedde. Nergens een mooier plaatsje dan Cadaqués, dat meerdere malen door Dali is geschilderd. Ik zou bijna zeggen ga er eens kijken, maar dat kan ik misschien beter maar niet doen.